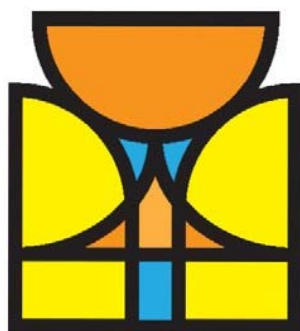

**Druhý Sbor
Českobratrské Církvě Evangelické
V Praze 3 – Žižkově**

2021
26

*Epištola Žižkovským
neděle 5. září 2021*

*² Jak jsou milé tvé příbytky, Hospodine zástupů!
³ Má duše zmírám steskem po Hospodinových nádvořích,
mé srdce i mé tělo plesají vstříc živému Bohu!
(žalm 46, 2)*

POZDRAV

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé,
opět Vás srdečně zdravím z Vašeho žižkovského sboru.
Zahájili jsme nový školní rok, oslavili ho společnými
bohoslužbami s večerí Páně. Hostem na kazatelně byl
Jiří Mrázek.

Věřím, že se vše bude odvíjet bez výrazných omezení
a my se budeme moci svobodně scházet k bohoslužbám,
na biblické hodiny dětí i dospělých a jiné rozličné
společné akce. Přesný program Vám dám včas vědět.

Jsem Vám k dispozici pro osobní rozhovory, návštěvu,
modlitbu, praktickou pomoc, stačí dát vědět mailem
nebo telefonem.

Těším se na Vás. Vaše farářka Olga Mrázková

ČTRNÁCTÁ NEDĚLE POSVATÉ TROJICI

5. září 2021

1 ČTENÍ: Jan 4,19-23

19 Žena mu řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok.

20 Naši předkové uctívali Boha na této hoře, ale vy říkáte, že místo, na němž má být Bůh uctíván, je v Jeruzalémě!“

21 Ježíš jí odpoví: „Věř mi, ženo, že přichází hodina, kdy nebudete ctít Otce ani na této hoře ani v Jeruzalémě. 22 Vy uctíváte, co neznáte; my uctíváme, co známe, neboť spása je ze Židů. 23 Ale přichází hodina, ano, již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctili.

EVANGELIUM: Marek 13,1-6

A když vycházel z chrámu, řekl mu jeden z jeho učedníků: „Pohled, Mistře, jaké to kameny a jaké stavby!“ 2 Ježíš mu řekl: „Obdivuješ ty velké stavby? Nezůstane z nich kámen na kameni, všechno bude rozmetáno.“

3 Když seděl na Olivové hoře naproti chrámu a byli sami, zeptali se ho Petr, Jakub, Jan a Ondřej: 4 „Pověz nám, kdy to nastane a jaké bude znamení, až se začne všechno schylovat ke konci!“ 5 Ježíš jim odpověděl: „Mějte se na pozoru, aby vás někdo nesvedl.“

KÁZÁNÍ

Ježíš odchází z jeruzalémského Chrámu, večer po náročném dni, plném kázání ke svým přívržencům i diskusí a kontroverzí s tou kněžskou honorací, která tenkrát chrám ovládala; evidentně už toho má za ten den dost – a někdo z těch jeho učedníků navrhne, jestli by se teď nechtěl chvíli věnovat taky té chrámové *architektuře*.

Ekumenický překlad už trochu ujel, už si trochu moc domýšlí, když říká, že ten učedník *obdivoval* chrámové stavby. To bychom možná našli u Lukáše, který také tak trochu domýšlí a dotahuje, podobně jako ten náš ekumenický překlad. U Matouše to zase vypadá, jako by učedníci nahonem chtěli pro svého Mistra uspořádat prohlídku s výkladem.

U Marka ne. U Marka prostě jen jeden z učedníků obrátí Ježíšovu pozornost k tomu, jak ten chrám *vypadá*. Ani náznakem neprozradí, co si o tom myslí *on sám*. Ale evidentně ho zajímá, co si o tom myslí *Ježíš*:

*Celý den tady učíš – ale všiml sis vůbec, jak to tu vypadá?
Stihl ses rozhlédnout?*

A že *bylo* na co se dívat. Herodes Veliký, ať už si o něm myslíme cokoliv (a většinou jen to nejhorší), tak jedno se mu přece jen nedá upřít: že byl velký a velkorysý stavitel. A na jeruzalémském chrámu si dal obzvláště záležet. Přestavěl a dobudoval ten starý, Šalomounův chrám do

chrámového komplexu, který byl opravdu nevídaný a skoro nepředstavitelný, a počítal se k divům světa.

Tak na tuhle přestavbu se jeden s těch Ježíšových učedníků ptá – a Ježíš mu unaveně odsekne něco v tom smyslu jako: *na co to koukáš. Na to nekoukej. Z toho nic nezbude. Nezůstane kámen na kameni.*

ii.

No a tím to končí. Dál už to v tu chvíli nepokračuje. Ježíš nevysvětluje, jak to myslel, a nikdo už se neodvažuje, a vlastně ani nestihne zeptat. Protože odejdou domů. Přesněji řečeno: někam na Olivovou horu, kde budou té noci nocovat.

Shodou okolností je to v tom Markově vyprávění poslední Ježíšova návštěva Chrámu. Takže to můžeme pojmout i tak trochu symbolicky: Hospodinův pomazaný (Hospodinův Mesiáš) se tímto loučí s Hospodinovým chrámem. Anebo jinak: ten, kterého za pár dní Římané ukřižují, se loučí s tím, kterého titíž Římané za pár let zboří. Obojí budou – ti Římané – chápat jako své vítězství. A přitom je to všechno jinak.

iii.

Ale mezitím už nám učedníci došli až na tu Olivovou horu, a protože je ještě brzy jít spát, usadili se na ní pěkně s výhledem na západ slunce, a nevyhnutelně i na ten jeruzalémský chrám hned naproti.

A to je příležitost, aby se zeptali, hezky v klidu a o samotě, toho Ježíše, jak že to vlastně myslel.

Přistoupili k němu Petr, Jakub, Jan a Ondřej a zeptali se ho: ⁴ „Pověz nám, kdy to nastane a jaké bude znamení, až se začne všechno schylovat ke konci!“

Ti čtyři, které si povolal jako první a kteří s ním byli úplně od začátku, se ho teď ptají, jaký bude konec.

iv.

Ono totiž to, že by z jeruzalémského Chrámu nezůstal doslova kámen na kameni, bylo dost nepředstavitelné. Nejenom tak nějak citově. Ale i technicky. Ono to, co tam Herodes nastavěl bylo neuvěřitelně velké a masivní. Rozlohu to mělo jako dvoje Hradčany vedle sebe, ale svatý Vít je proti tomu křehká gotika. Bylo to, jako by na Chrátové hoře byla ještě jedna hora z bělostného kamení...

Ono to muselo působit dojmem, že generace přicházejí a zase odcházejí, a dokonce světové říše (jako třeba ti Římani) přicházejí a zase odcházejí, ale tenhleten chrátový masiv tady prostě zůstane, věčný a neměnný, a bude po celá tisíciletí shlížet na to naše lidské hemžení. Bylo představitelné, že tam někdo něco symbolicky poboří nebo ho nějak znesvěť. Ale že by nezůstal kámen na kameni? Ten tady bude stát až do konce světa.

v.

Takže ti učedníci, když se teď Ježíše ptají, tak už se rovnou ptají na ten konec tohoto světa. Protože jinak si to nedovedou představit.

A jsou vlastně obdivuhodní. Když si vzpomenete, kolik hmbuku se vždycky nadělá, když někdo dnes předpovídá konec světa. Kolik je kolem toho hysterie! Tady, tak, jak to Marek líčí, to vypadá málem jako by přišli s diářem, a chtěli si zapsat, co je potřeba ještě zařídit.

vi.

Jenomže Ježíš jim řekne: Ale ne, to jste špatně pochopili. To vůbec nebude konec světa. Možná se vám to zdá nepředstavitelné (a také ano, oni se ti Římané museli šíleně nadřít, aby to celé odbourali. Oni museli mít šílený vztek na ty tehdejší povstalce, kteří si dovolili povstat proti císaři, a vylili si ten vztekna tom chrámu): Ale nepředstavitelné ještě neznamená, že se to nestane. A život půjde dál...

A aby to celé tak nějak dokreslil, tak Ježíš začne ještě o spoustě dalších katastrof nejrůznějšího druhu, které na lidstvo čekají. A ještě *mockrát* čekají. Války, hladomory, *epidemie*, zemětřesení... Ani jsme to celé nečetli, je to docela dlouhý výčet.

vii.

Proč o tom mluví? Protože o tom *ví*. Protože o tom *ví*, a přesto zvěstuje evangelium. Protože o tom *ví*, a přesto říká: ani to všechno nemůže zvrátit Boží království. Uprostřed toho všeho pořád ještě platí ta naděje, kterou zvěstují. To, co zvěstuje, není a nikdy nebylo nebe jen bez mráčku. To, co zvěstuje, je spíš naděje a Boží láska všemu navzdory. Proto tak pečlivě vypočítává, co všechno se ještě může stát, a nic to na té naději nezmění.

viii.

Učedníci se ptají, v soukromí, na to zničení Chrámu, a Ježíš jim místo toho řekne:

Hled'te, aby vás někdo nesvedl.

A přidá k tomu těžko představitelnému zničení Chrámu ještě i další hrůzy a katastrofy, a přesto je hlavní tón a hlavní varování celé té řeči jiné: *hled'te, aby vás někdo nesvedl*. Přijdou falešní proroci, falešní mesiášové – hlavně na to si dávejte pozor.

Jinými slovy: Ježíš za největší nebezpečí ve všech těch zmatcích a těžkostech, které by vystačily sami o sobě, za největší úskalí považuje *dezinformace*.

Všechno ostatní, i kdyby to bylo sebetěžší, se dá ustát, dokud budete držet u sebe s držet se naděje.

Jenomže oni se do toho všeho vždycky objeví nějakí ti podomní obchodníci s nadějí nebo beznadějí, se zaručenými konspiracemi, a začnou lidem plést hlavu.

Proto ten opakovaný důraz: kdyby se dělo cokoliv, nenechte se ničím takovým pobláznit.

ix.

Je zajímavé, jak důležité je v této Ježíšově řeči slovo *hledět*. Dívat se – a vidět. Dívat se – a vidět správně. Hned na začátku se Ježíše někdo ptá: *Vidíš tu architekturu, ten Chrám? A Ježíš odpovídá: na to nehleď! Hledíš na ty stavby? Z těch nic nezbude.*

O něco později se na to ptají učedníci, a Ježíš znovu použije to slovo, jenže ve významu:

hled'te, abyste se nenechali zmást!

A pak v té řeči ještě několikrát. Hled'te správně. Hled'te si toho, co je skutečně důležité.

Hled'te, abyste neztratili naději. Ať se děje cokoliv; a ať vám *říkají cokoliv.*

A také: *hled'te, abyste tu naději zvěstovali. Abyste ji dávali jiným.*

x.

No, a to je tak zhruba všechno. Ježíš jim *tenkrát* (někdy tak kolem roku 30) předpověděl, že z toho Chrámu, který mohl klidně i tisíce let shlížet dolů na naše lidské hemžení, že z něho nezbude kámen na kameni. A během jedné generace se to splnilo. Pro ně to bylo důležité. Ale co my s tím?

My si z toho můžeme odnést několik věcí:

- jednak: To, že nám něco připadá nepředstavitelné, ještě neznamená, že se to nemůže stát. A život jde dál, jakoby nic... Spousta věcí se může změnit nebo přijít jako nové, a není to konec světa, ani znamení konce. A neznamená to, že na nás Bůh zapomněl, ani to neznamená, že s námi začal účtovat.
- ale současně nás to učí *hledět*. Totiž hledět si toho, co je důležité. Co *zůstává* důležité uprostřed toho všeho, i kdyby to vypadalo, že svět kolem se zbláznil.

Apoštol Pavel by nejspíš pro jistotu dodal, že „to důležité“ je důvěra, láska a naděje.

Tak si ji podržme všemu navzdory. amen

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíš Kriste,

je toho hodně, co si neumíme představit,

a přesto se to může stát;

je toho hodně, co nám připadá samozřejmé,

a zítra z toho nemusí zůstat kámen na kameni,

tak jako z jeruzalémského Chrámu,

kterému si to předpověděl.

Prosíme, abychom své oči upírali k tomu,

co *je* pevné a spolehlivé.

Tedy především k tobě.

Prosíme za náš sebejistý a sebevědomý svět,

který v poslední době to své sebevědomí ztrácí.
Prosíme za všechny nemocné,
za všechny osamělé, nešťastné, za ty, kdo se bojí.
Prosíme o moudrost a pokoru
pro všechny mocné.
Prosíme za všechny bezmocné,
kteří jsou na konci sil nebo na konci své cesty.

POSLÁNÍ: Římanům 8,38-39

*³⁸ Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti,
ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc,
³⁹ ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu
nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu
Ježíši, našem Pánu.*

POŽEHNÁNÍ: Iz 54,10

*¹⁰ I kdyby ustoupily hory
a pohnuly se pahorky,
moje milosrdenství od tebe neodstoupí
a smlouva mého pokoje se nepohne,
praví Hospodin, tvůj slitovník.“*

KONTAKTY

Druhý sbor ČCE v Praze 3 – Žižkově
Čajkovského 1639/10,
130 00 Praha 3

tel: 222 722 753, 739 244 619

E-mail: zizkov2@evangnet.cz

Web: <https://zizkov2.evangnet.cz>

farářka: Olga Mrázková, tel: 608 474 527,

E-mail: olimrazkova@seznam.cz

Úřední hodiny: po 17-19; jindy (nejlépe po dohodě)

kurátorka: Eva Potměšilová, tel: 604 180 711,

E-mail: eva.potmesilova@seznam.cz

správa domů: Petr Klas, tel. 603 559 984

E-mail: domycajkov@seznam.cz

úřední hodiny: po: 8h-12h, 16h-18h; út, st a pá: 8h-9h;

čt: 8h-9h, 15h-19h

účetní: Michaela Bartošková

E-mail: michaela.zizkov2@seznam.cz

úřední hodiny: po: 16 h-19h

číslo účtu: 2700073883/2010